

Η
ΝΥΦΗ
ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ALI HAZELWOOD

μετάφραση
ΝΕΛΛΑ ΓΙΑΤΡΑΚΟΥ

ΘΛΙΣ

Τίτλος πρωτοτύπου

BRIDE

Ali Hazelwood

© 2024 by Ali Hazelwood

Published by arrangement with Penguin Random House LLC & JLM Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Elxis, 2025

Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Penguin Random House LLC & JLM Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση

Νοέμβριος 2025

Μετάφραση

Νέλλα Γιατράκου

Επιμέλεια κειμένου

Ανδρομάχη Γεωργιάδου

Προσαρμογή εξωφύλλου - σελιδοποίηση

Έρση Σωτηρίου

Εκδόσεις Elxis

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι

Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

www.elxisbooks.gr • info@elxisbooks.gr

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 210 330 07 74

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3 Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

ISBN: 978-618-219-112-5

Στον Τάο και τη Σάρα.

*Δεν θα μπορούσα να το καταφέρω αυτό χωρίς εσάς,
δεν θα ήθελα καν να το κάνω.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αυτός ο γάμος θα είναι πρόβλημα.

Εκείνη θα είναι πρόβλημα.

Αυτός ο πόλεμος, ο πόλεμος ανάμεσα στους Βρικόλακες και τους Λυκανθρώπους, ξεκίνησε αρκετούς αιώνες πριν με βάνουση κλιμάκωση της βίας, κορυφώθηκε μέσα σε ποτάμια ποικιλόχρωμου αίματος και έληξε με μια τούρτα με βουτυρόκρεμα την ημέρα που συνάντησα για πρώτη φορά τον άντρα μου.

Η οποία, εντελώς τυχαία, ήταν και η ημέρα του γάμου μας.

Δεν έμοιαζε καθόλου με αυτό που ονειρεύεται κανείς από παιδί. Βέβαια, κι εγώ δεν είμαι ονειροπόλα. Μια φορά μόνο σκέφτηκα να παντρευτώ, εκείνες τις ζοφερές μέρες της παιδικής μου ηλικίας. Μετά από μερικές πολύ σκληρές τιμωρίες και μια άσχημα εκτελεσμένη απόπειρα δολοφονίας, η Σερίνα κι εγώ καταστρώσαμε τη μεγάλη απόδραση, η οποία περιλάμβανε τη χρήση πυροτεχνημάτων για αντιπερισπασμό, την κλοπή του αυτοκινήτου του καθηγητή των μαθηματικών και άσεμνες χειρονομίες προς τους φροντιστές μας μέσα από τον καθρέφτη.

«Θα περάσουμε από το καταφύγιο ζώων και θα υιοθετήσουμε ένα από εκείνα τα μαλλιαρά σκυλιά. Θα πάρουμε μια γρανίτα για μένα και λίγο αίμα για σένα. Θα εξαφανιστούμε για πάντα στην επικράτεια των Ανθρώπων».

«Θα μου επιτρέψουν να μπω αφού δεν είμαι Άνθρωπος;» ρώτησα, παρόλο που αυτή ήταν η μικρότερη από τις αστοχίες του σχεδίου μας. Ήμασταν και οι δύο έντεκα ετών. Καμία από τις δύο μας δεν ήξερε να οδηγή. Η ειρήνη μεταξύ των ειδών στα νοτιοδυτικά εδάφη βασιζόταν κυριολεκτικά στο να μείνω εκεί που ήμουν.

«Θα εγγυηθώ εγώ για σένα».

«Θα είναι αρκετό αυτό;»

«Θα σε παντρευτώ! Θα πιστέψουν ότι είσαι Άνθρωπος – η ανθρώπινη γυναίκα μου».

Ήταν μια αξιοπρεπής πρόταση. Έτσι έγνεψα με σοβαρότητα και είπα: «Δέχομαι».

Αυτό συνέβη δεκατέσσερα χρόνια πριν, αλλά η Σερίνα δεν με παντρεύτηκε ποτέ. Στην πραγματικότητα, έχει φύγει προ πολλού. Είμαι εδώ μόνη μου, με έναν τεράστιο σωρό από αναμνηστικά δώρα γάμου που ελπίζω να ξεγελάσουν τους καλεσμένους, ώστε να παραβλέψουν την έλλειψη αγάπης, γενετικής συμβατότητας ή ακόμα και προηγούμενης γνωριμίας ανάμεσα σ' εμένα και τον γαμπρό.

Προσπάθησα να κανονίσω μια συνάντηση. Πρότεινα στους δικούς μου να προτείνουν στους δικούς του να πάμε για μεσημεριανό την εβδομάδα πριν από τη γαμήλια τελετή. Για καφέ την προηγούμενη μέρα. Για ένα ποτήρι νερό το ίδιο πρωί – οτιδήποτε για να αποφύγουμε ένα «Πώς είστε;» μπροστά στον τελετάρχη. Το αίτημά μου προωθήθηκε στο Συμβούλιο των Βρικολάκων, με αποτέλεσμα να δεχτώ ένα τηλεφώνημα από κάποιον βοηθό. Ο τόνος του ήταν ευγενικός, αλλά ταυτόχρονα υπονοούσε ότι ήμουν θεότρελη. «Είναι ένας Λυκάνθρωπος. Ένας πολύ ισχυρός και επικίνδυνος Λυκάνθρωπος. Μόνο τα μέτρα ασφαλείας που θα έπρεπε να παρθούν για μια τέτοια συνάντηση θα ήταν...»

«Πρόκειται να παντρευτώ αυτόν τον επικίνδυνο Λυκάνθρωπο», είπα ανέκφραστα, καθαρίζοντας συνεσταλμένα τον λαιμό μου.

«Είναι ένας Άλφα, δεσποινίς Λαρκ. Πολύ απασχολημένος για συναντήσεις».

«Απασχολημένος με...;»

«Με την αγέλη του, δεσποινίς Λαρκ».

Τον φαντάστηκα σε ένα γυμναστήριο στο σπίτι του, να γυμνάζει ακούραστα τους κοιλιακούς του, και ανασήκωσα τους ώμους μου.

Έχουν περάσει δέκα ημέρες και δεν έχω συναντήσει ακόμη τον γαμπρό. Αντ' αυτού, έχω μετατραπεί σε κάποιου είδους εγχείρημα - ένα εγχείρημα που απαιτεί τη συντονισμένη προσπάθεια εκπροσώπων ποικίλων τομέων ώστε να δείχνω άξια να παντρευτώ. Μια μανικιουρίστα μου φτιάχνει ροζ οβάλ νύχια. Μια αισθητικός μου χτυπάει με ικανοποίηση τα μάγουλα. Μια κομμώτρια κρύβει επιδέξια τα μυτερά μου αφτιά κάτω από έναν ιστό από σκούρα ξανθά κοτσιδάκια, και ένας μακιγιέρ ζωγραφίζει ένα άλλο πρόσωπο πάνω στο δικό μου, ένα ενδιαφέρον και εκλεπτυσμένο πρόσωπο με έντονα ζυγωματικά.

«Αυτό είναι τέχνη», του λέω, μελετώντας τις σκιάσεις στον καθρέφτη. «Θα έπρεπε να είσαι υπότροφος του Γκουγκενχάιμ».

«Το ξέρω. Και δεν έχω τελειώσει ακόμη», λέει αυστηρά και μετά βουτάει τον αντίχειρά του σε ένα δοχείο με μια σκούρα πράσινη κρέμα και την απλώνει στο εσωτερικό των καρπών μου, στη βάση του λαιμού μου και στον αυχένα μου.

«Τι είναι αυτό;»

«Λίγο χρώμα».

«Για ποιο λόγο;»

Ρουθουνίζει. «Έβαλα μέσο και έκανα έρευνα για τα έθιμα των

Λυκανθρώπων. Θα αρέσει στον άντρα σου». Απομακρύνεται σβέλλα, αφήνοντάς με μόνη με πέντε περίεργα σημάδια και μια καινούρια κατατομή. Στριμώχνομαι στη νυφική ολόσωμη φόρμα που ο στιλίστας με παρακάλεσε να μην αποκαλώ «βρεφικό φορμάκι», και μετά έρχεται να με πάρει ο δίδυμος αδελφός μου.

«Είσαι εκθαμβωτική», λέει ο Όουεν ανέκφραστα και καχύποπτα, μισοκλείνοντας τα μάτια σαν να είμαι πλαστό χαρτονόμισμα των δέκα δολαρίων.

«Ήταν ομαδική προσπάθεια».

Μου κάνει νόημα να τον ακολουθήσω. «Ελπίζω να μην παρέλειψαν να σε εμβολιάσουν κατά της λύσσας».

Υποτίθεται ότι η τελετή συμβολίζει την ειρήνη. Γι' αυτό, σε μια συγκινητική επίδειξη εμπιστοσύνης, ο πατέρας μου απαίτησε να υπάρχει στην τελετή μια ένοπλη ομάδα ασφαλείας αποτελούμενη αποκλειστικά από Βρικόλακες. Οι Λυκάνθρωποι αρνήθηκαν, γεγονός που οδήγησε αρχικά σε εβδομάδες διαπραγματεύσεων, στη συνέχεια σε μια παρ' ολίγον διάλυση του αρραβώνα, και τέλος στη μοναδική λύση που θα δυσανεστούσε εξίσου και τις δύο πλευρές: το προσωπικό της εκδήλωσης θα αποτελούνταν από Ανθρώπους.

Υπάρχει αυτό που αποκαλούμε τεταμένη ατμόσφαιρα, και μετά υπάρχει αυτό. Ένας χώρος, τρία είδη, πέντε αιώνες διαμάχης και καθόλου καλή πίστη. Οι άντρες με τα μαύρα κοστούμια που συνοδεύουν εμένα και τον Όουεν δείχνουν σαν να μην μπορούν να αποφασίσουν αν πρέπει να μας προστατέψουν ή να μας δολοφονήσουν, για να τελειώνουν με αυτή την ιστορία. Φοράνε γυαλιά ηλίου σε εσωτερικούς χώρους και μουρμουρίζουν στα μανίκια τους μια συνθηματική γλώσσα τόσο κακή που καταντά διασκεδαστική. *Η νυχτερίδα πετάει προς την αίθουσα τελετών. Επαναλαμβάνω, έχουμε τη Νυχτερίδα.*

Ο γαμπρός είναι –διόλου ευρηματικό– ο Λύκος.

«Πότε νομίζεις ότι θα επιχειρήσει να σε σκοτώσει ο μελλοντικός σου σύζυγος;» ρωτάει χαλαρά ο Όουεν, κοιτάζοντας ευθεία μπροστά. «Αύριο; Την επόμενη εβδομάδα;»

«Ποιος ξέρει;»

«Σίγουρα μέσα στον μήνα.»

«Σίγουρα.»

«Αναπόφευκτα αναρωτιέται κανείς αν οι Λυκάνθρωποι θα θάψουν το πτώμα σου ή απλώς θα το φάνε.»

«Αναπόφευκτα.»

«Αλλά αν σε νοιάζει να ζήσεις λίγο περισσότερο, δοκίμασε να του πετάξεις ένα ξύλο μόλις πάει να σε κατασπαράξει. Έχω ακούσει ότι τους αρέσει να τρέχουν να το φέρουν...»

Σταματάω απότομα, προκαλώντας μια μικρή αναστάτωση στους πράκτορες. «Όουεν», λέω γυρνώντας προς τον αδελφό μου.

«Ναι, Μίτζερι;» Το βλέμμα του καρφώνεται στο δικό μου. Εαφνικά, το νωθρό, προσβλητικό, κωμικό προσωπίο του εξαφανίζεται και δεν είναι πια ο ρηχός κληρονόμος του πατέρα μου, αλλά ο αδελφός που ερχόταν στο κρεβάτι μου όταν έβλεπα εφιάλτες, που ορκίστηκε ότι θα με προστατέψει από τους βάνουσους Ανθρώπους και τους αιμοδιψείς Λυκανθρώπους.

Έχουν περάσει δεκαετίες.

«*Ξέρεις τι συνέβη την τελευταία φορά που οι Βρικόλακες και οι Λυκάνθρωποι δοκίμασαν κάτι ανάλογο*», λέει χρησιμοποιώντας τη Γλώσσα.

Βεβαίως. Το Άστερ υπάρχει σε κάθε εγχειρίδιο, αν και με πολύ διαφορετικές ερμηνείες. Η μέρα που το μοβ αίμα μας και το πράσινο αίμα των Λυκανθρώπων κύλησαν μαζί, τόσο φωτεινά και όμορφα όσο το ανθισμένο λουλούδι από το οποίο πήρε το όνομά του το μακελειό.

«Ποιος στο διάολο θα έκανε έναν γάμο πολιτικών συμφερόντων μετά από αυτό;»

«Εγώ, προφανώς».

«Θα ζεις ανάμεσα στους λύκους. Μόνη σου».

«Σωστά. Αυτό συμβαίνει στις ανταλλαγές ομήρων». Γύρω μας, οι κουστουμάτοι ελέγχουν βιαστικά τα ρολόγια τους. «Πρέπει να πάμε...»

«Μόνη για να σε σφάξουν». Το σαγόني του Όουεν σφίγγεται. Συνοφρυώνομαι γιατί δεν μοιάζει καθόλου με τον συνηθισμένο ανέμελο εαυτό του».

«Από πότε σε νοιάζει;»

«Γιατί το κάνεις αυτό;»

«Επειδή μια συμμαχία με τους Λυκανθρώπους είναι απαραίτητη για την επιβίωση...»

«Αυτά είναι τα λόγια του πατέρα. Δεν είναι ο λόγος για τον οποίο συμφωνήσες να το κάνεις αυτό».

Δεν είναι, αλλά δεν σκοπεύω να το παραδεχτώ. «Ίσως υποτιμάς την πειθώ του Πατέρα».

Η φωνή του γίνεται ψίθυρος. «Μην το κάνεις. Είναι καταδίκη σε θάνατο. Πες ότι άλλαξες γνώμη – δώσε μου έξι εβδομάδες».

«Τι θα αλλάξει σε έξι εβδομάδες;»

Διστάζει. «Έναν μήνα. Θα...»

«Συμβαίνει κάτι;» Στο άκουσμα της αυστηρής φωνής του Πατέρα αναπηδάμε και οι δυο. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου είμαστε πάλι παιδιά, που μας μαλώνουν απλώς επειδή υπάρχουμε. Όπως πάντα, ο Όουεν συνέρχεται πιο γρήγορα από μένα.

«Όχι». Το ψεύτικο χαμόγελο επιστρέφει στα χείλη του. «Απλώς έδωσα στη Μίζερι μερικές συμβουλές».

Ο Πατέρας περνάει ανάμεσα από τους φρουρούς και με

πιάνει από τον αγκώνα με ευκολία, σαν να μην έχει περάσει μια δεκαετία από την τελευταία μας σωματική επαφή. Πιέζω τον εαυτό μου να μην αποτραβηχτεί. «Είσαι έτοιμη, Μίζερι;»

Γέρνω το κεφάλι μου στο πλάι και μελετώ το αυστηρό του πρόσωπο. «Έχει σημασία;» ρωτάω, κυρίως από περιέργεια.

Μάλλον δεν έχει, αφού δεν δίνει σημασία στην ερώτηση. Ο Όουεν μας παρακολουθεί να απομακρυνόμαστε ανέκφραστος και μετά μας φωνάζει: «Ελπίζω να έχετε μαζί σας ρολό για τις τριχες. Έχω ακούσει ότι μαδάνε».

Ένας από τους πράκτορες μας σταματά μπροστά από τις διπλές πόρτες που οδηγούν στην αυλή. «Σύμβουλε Λαρκ, δεσποινίς Λαρκ, ένα λεπτό. Δεν είναι έτοιμοι να σας δεχτούν». Περιμένουμε δίπλα δίπλα μερικά αμήχανα δευτερόλεπτα και μετά ο Πατέρας γυρίζει προς το μέρος μου. Με τα τακούνια που μου επέβαλε ο στιλίστας φτάνω σχεδόν στο ύψος του, και το βλέμμα του βρίσκει εύκολα το δικό μου.

«Πρέπει να χαμογελάς», διατάζει στη Γλώσσα. «Σύμφωνα με τους Ανθρώπους, για τη νύφη ο γάμος είναι η πιο όμορφη μέρα της ζωής της».

Τα χείλη μου συσπώνται. Υπάρχει κάτι αλλόκοτα αστείο σε όλο αυτό. «Και για τον πατέρα της νύφης;»

Αναστενάζει. «Ήσουν πάντα εριστική χωρίς λόγο».

Οι αποτυχίες μου δεν έχουν τέλος.

«Δεν υπάρχει επιστροφή, Μίζερι», συμπληρώνει χωρίς κακία. «Μόλις ολοκληρωθεί η τελετή του δεσίματος των χεριών, θα είσαι γυναίκα του».

«Το ξέρω». Δεν χρειάζομαι ούτε καθησυχασμό ούτε ενθάρρυνση. Η δέσμευσή μου για αυτή την ένωση είναι αδιαμφισβήτητη. Δεν είμαι επιρρεπής στον πανικό, τον φόβο ή τις αλλαγές γνώμης την τελευταία στιγμή. «Το έχω ξανακάνει αυτό,

θυμάσαι;» Με παρατηρεί για λίγο, μέχρι που ανοίγουν οι πόρτες που οδηγούν στο υπόλοιπο της ζωής μου.

Η νύχτα είναι ιδανική για μια υπαίθρια τελετή: φωτάκια, απαλό αεράκι, αστέρια που τρεμοπαίζουν. Παίρνω μια βαθιά ανάσα, την κρατάω μέσα μου και ακούω το εμβατήριο του Μέντελσον που παίζει το κουαρτέτο εγχόρδων. Σύμφωνα με τον πρόσχαρο διοργανωτή γάμων που έχει γεμίσει το τηλέφωνό μου με συνδέσμους που δεν μπαίνω στον κόπο να ανοίξω, ο μουσικός που παίζει βιόλα είναι μέλος της Φιλαρμονικής των Ανθρώπων. Ένας από τους τρεις καλύτερους του κόσμου, έγραφε στο μήνυμά του, που είχε περισσότερα θαυμαστικά από όσα έχω βάλει εγώ σε όλα μαζί τα μηνύματα που έχω στείλει από τη γέννησή μου. Πρέπει να παραδεχτώ ότι παίζει ωραία. Παρόλο που οι καλεσμένοι κοιτάζουν γύρω τους μεπρδεμένοι, μη ξέροντας τι να κάνουν, μέχρι που ένας εξουθενωμένος υπάλληλος τους κάνει νόημα να σηκωθούν.

Δεν φταίνε αυτοί. Τον τελευταίο αιώνα, οι γαμήλιες τελετές είναι αποκλειστικά ανθρώπινη υπόθεση. Η κοινωνία των Βρικολάκων έχει εξελιχθεί πέρα από τη μονογαμία, και οι Λυκάνθρωποι... δεν έχω ιδέα τι κάνουν οι Λυκάνθρωποι, αφού δεν έχω γνωρίσει ποτέ κάποιον.

Αν το είχα κάνει, δεν θα ήμουν ζωντανή.

«Έλα». Ο Πατέρας με πιάνει από τον αγκώνα και αρχίζουμε να προχωράμε στον διάδρομο.

Οι καλεσμένοι της νύφης μου είναι οικείοι, αλλά μόνο αόριστα. Μια θάλασσα από λεπτές φιγούρες, ορθάνοιχτα λιλά μάτια, μυτερά αφτιά. Χείλη κλειστά πάνω από κυνόδοντες, και βλέμματα που μαρτυρούν οίκτο και αηδία. Εντοπίζω αρκετά μέλη του στενού κύκλου του πατέρα μου· συμβούλους που έχω να δω από τότε που ήμουν παιδί, ισχυρές οικογένειες και τους

απόγονούς τους, οι περισσότεροι από τους οποίους, όταν ήμασταν παιδιά, έγλειφαν τον Όουεν και συμπεριφέρονταν άσχημα σ' εμένα. Κανείς από όσους βρίσκονται εδώ δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί έστω και στο ελάχιστο φίλος, αλλά προς υπεράσπιση αυτού που έφτιαξε τη λίστα των καλεσμένων, η έλλειψη ουσιαστικών σχέσεων πρέπει να μετέτρεψε την κάλυψη των θέσεων σε πρόκληση.

Και υπάρχει και η πλευρά του γαμπρού. Αυτή που εκπέμπει μια άγνωστη θερμότητα. Αυτή που με θέλει νεκρή.

Το αίμα των Λυκανθρώπων κυλάει πιο γρήγορα, πιο δυνατά, έχει μια μυρωδιά χαλκού που μου είναι άγνωστη. Είναι ψηλότεροι από τους Βρικόλακες, πιο δυνατοί, πιο γρήγοροι, και κανένας τους δεν φαίνεται ιδιαίτερα ενθουσιασμένος με την ιδέα ότι ο Άλφα της αγέλης τους παντρεύεται μία από εμάς. Τα χείλη τους ανασηκώνονται καθώς με κοιτάζουν, προκλητικά, θυμωμένα. Η απέχθειά τους είναι τόσο έντονη που τη νιώθω στον ουρανίσκο μου.

Δεν τους κατηγορώ. Δεν κατηγορώ κανέναν που δεν θέλει να βρίσκεται εδώ. Δεν τους κατηγορώ καν για τους ψιθύρους, τα κακόβουλα σχόλια ή το γεγονός ότι οι μισοί καλεσμένοι δεν γνωρίζουν ότι ο ήχος φτάνει πιο μακριά από τα σκατά.

«...ήταν η Εγγύηση στη συμφωνία με τους Ανθρώπους για δέκα χρόνια, και τώρα αυτό;»

«Στοιχηματίζω ότι της αρέσει η προσοχή...»

«...βδέλλα με μυτερά αφτιά...»

«Της δίνω δύο εβδομάδες.»

«Μάλλον δύο ώρες, αν αυτά τα ζώα...»

«...είτε θα υπάρξει ηρεμία για πάντα στην περιοχή είτε θα προκληθεί νέος πόλεμος, ξανά...»

«...πιστεύεις ότι θα πηδηχτούν απόψε;»

Δεν έχω φίλους στα αριστερά και έχω μόνο εχθρούς στα δεξιά. Έτσι συγκεντρώνομαι και κοιτάζω ευθεία μπροστά.

Τον μέλλοντα σύζυγό μου.

Στέκεται στο τέλος του διαδρόμου, με την πλάτη στραμμένη προς το μέρος μου και κάποιος του ψιθυρίζει στο αφτί – ο κουμπάρος του, ίσως. Δεν μπορώ να δω καλά το πρόσωπό του, αλλά ξέρω τι να περιμένω χάρη στη φωτογραφία που μου έδωσαν πριν από εβδομάδες: όμορφος, εντυπωσιακός, αγέλαστος. Τα κοντοκουρεμένα μαλλιά του έχουν ένα πλούσιο καστανό χρώμα, και το μαύρο κοστούμι του εφαρμόζει άψογα στις φαρδιές του πλάτες. Είναι ο μόνος άντρας στο δωμάτιο που δεν φοράει γραβάτα, κι όμως καταφέρνει να δείχνει κομψός έτσι κι αλλιώς.

Ίσως έχουμε τον ίδιο στιλίστα. Υποθέτω ότι είναι μια καλή αρχή για έναν γάμο.

«Να τον προσέχεις», ψιθυρίζει ο Πατέρας, κουνώντας ελάχιστα τα χείλη του. *«Είναι πολύ επικίνδυνος. Μην τον νευριάσεις».*

Αυτό που κάθε κοπέλα θέλει να ακούσει τρία μέτρα από το ιερό, ειδικά όταν οι σφιγμένοι ώμοι του γαμπρού μαρτυρούν ότι είναι ήδη εκνευρισμένος. Ανυπόμονος. Ενοχλημένος. Δεν μπαίνει στον κόπο να κοιτάξει προς το μέρος μου, λες και είμαι ασήμαντη, λες και έχει να ξοδέψει σε άλλα, καλύτερα πράγματα τον χρόνο του. Αναρωτιέμαι τι του ψιθυρίζει στο αφτί ο κουμπάρος του. Ίσως τις ίδιες ακριβώς προειδοποιήσεις που έλαβα κι εγώ, αλλά από τη δική του πλευρά.

Η Μίτζερι Λαρκ; Δεν χρειάζεται να είσαι προσεκτικός. Δεν είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη, οπότε μπορείς να την εκνευρίσεις ελεύθερα. Τι θα κάνει; Θα σου πετάξει το ρολό για τις τρίχες;

Μου ξεφεύγει ένα γελάκι, αλλά είναι λάθος. Γιατί ο μελλοντικός μου σύζυγος το ακούει και τελικά γυρίζει προς το μέρος μου.

Νιώθω το στομάχι μου να σφίγγεται από τον φόβο.

Χάνω το βήμα μου.

Τα μουρμουρητά σταματούν.

Στη φωτογραφία που μου έδειξαν, τα μάτια του γαμπρού είχαν ένα συνηθισμένο μπλε χρώμα. Αλλά καθώς τα βλέμματά μας συναντιούνται, συνειδητοποιώ δύο πράγματα. Το πρώτο είναι ότι έκανα λάθος, τα μάτια του έχουν ένα πολύ ανοιχτό πράσινο, σχεδόν λευκό, χρώμα. Το δεύτερο είναι ότι ο Πατέρας είχε δίκιο: αυτός ο άνθρωπος είναι πολύ, πολύ επικίνδυνος.

Το βλέμμα του περιπλανιέται στο πρόσωπό μου και υποψιάζομαι αμέσως ότι δεν πρέπει να του έχουν δώσει φωτογραφίες. Ή μήπως δεν τις κοίταξε επειδή δεν είχε καμία περιέργεια να δει τη νύφη; Όπως και να έχει, είναι προφανές ότι δεν είναι ευχαριστημένος μαζί μου. Κρίμα γι' αυτόν, αλλά έχω συνηθίσει να απογοητεύω τον κόσμο και δεν σκοπεύω να αρχίσω να νοιάζομαι τώρα. Αν δεν του αρέσει αυτό που βλέπει, είναι δικό του πρόβλημα.

Ισιώνω την πλάτη μου. Μας χωρίζει μια μικρή απόσταση και καθώς τη διανύω καρφώνω το βλέμμα μου στο δικό του, έτσι τα βλέπω να συμβαίνουν όλα σε πραγματικό χρόνο.

Οι κόρες των ματιών διαστέλλονται.

Τα φρύδια σμίγουν.

Τα ρουθούνια ανοίγουν.

Με κοιτάζει σαν να είμαι κάτι φτιαγμένο από σκουλήκια και παίρνει μια βαθιά, αργή ανάσα. Και μετά άλλη μια, κοφτή, τη στιγμή που φτάνω μπροστά στο ιερό. Η έκφρασή του αλλάζει και για μια στιγμή δείχνει ακατανόητα ταραγμένος, και παρόλο που ξέρω ότι οι Λυκάνθρωποι δεν συμπαθούν τους Βρικόλακες, αυτό είναι διαφορετικό. Μοιάζει με καθαρή, σκληρή, προσωπική περιφρόνηση.

Δύσκολη φάση, σκέφτομαι, σηκώνοντας το πιγούνι μου.

Προχωρώ μέχρι που στεκόμαστε ο ένας μπροστά στον άλλον, μάλλον πολύ κοντά.

Δύο άγνωστοι που μόλις συναντήθηκαν και ετοιμάζονται να παντρευτούν.

Η μουσική χαμηλώνει. Οι καλεσμένοι κάθονται. Η καρδιά μου είναι ένα τύμπανο, που χτυπάει πιο αργά απ' ό,τι συνήθως, επειδή ο γαμπρός δεσπόζει από πάνω μου και σκύβει μπροστά για να με μελετήσει σαν να είμαι πίνακας αφηρημένης ζωγραφικής. Βλέπω το στήθος του να ανασηκώνεται πεινασμένα, σαν να θέλει να... με εισπνεύσει. Μετά τραβιέται πίσω, γλείφει τα χείλη του και με κοιτάζει.

Με κοιτάζει και με κοιτάζει και με κοιτάζει.

Επικρατεί σιωπή. Ο τελετάρχης καθαρίζει τον λαιμό του. Αρχίζουν να ακούγονται σαστισμένα μουρμουρητά που σιγά σιγά εξελίσσονται σε μια οικεία οχλαγωγία. Παρατηρώ ότι ο κουμπάρος έχει βγάλει τα νύχια του. Πίσω μου, η Βάνια, η επικεφαλής της φρουράς του πατέρα μου, δείχνει τους κυνόδοντές της. Και οι Άνθρωποι, όπως είναι αναμενόμενο, πιάνουν τα όπλα τους.

Ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, ο μέλλων σύζυγός μου εξακολουθεί να κοιτάζει επίμονα.

Έτσι, τον πλησιάζω και ψιθυρίζω: «Δεν με νοιάζει πόσο το απεχθάνεσαι αυτό, αλλά αν θέλεις να αποφύγεις ένα δεύτερο Άστερ...»

Το χέρι του ανεβαίνει αστραπιαία για να πιάσει το μπράτσο μου, και η ζεστασιά του δέρματός του, ακόμα και μέσα από το ύφασμα του μανικιού μου, είναι ένα σοκ για τον οργανισμό μου. Οι κόρες των ματιών του συστέλλονται σε κάτι διαφορετικό, σε κάτι ζωώδες. Προσπαθώ ενστικτωδώς να ξεφύγω από τη λαβή του, και... είναι λάθος.

Το τακούνι μου πιάνεται σε μια πλάκα και χάνω την ισορροπία

μου. Ο γαμπρός σταματάει την πτώση μου περνώντας το χέρι του γύρω από τη μέση μου, και ο συνδυασμός της βαρύτητας με την απόλυτη αποφασιστικότητά του με σφηνώνει ανάμεσα σ' αυτόν και το ιερό, με το μέτωπό του πάνω στο δικό μου. Με εγκλωβίζει, με ακινητοποιεί και με κοιτάζει σαν να έχει ξεχάσει πού βρίσκεται και να είμαι κάτι βρώσιμο.

Σαν να είμαι *θήραμα*.

«Αυτό είναι πολύ... Ω Θεέ μου», ακούγεται η πνιχτή κραυγή του τελετάρχη όταν ο γαμπρός γρυλίζει προς το μέρος του. Πίσω μου ακούω τη Γλώσσα και Αγγλικά – πανικός, κραυγές, χάος, ο κουμπάρος και ο πατέρας μου γρυλίζουν, απειλές εκτοξεύονται, κάποιος κλαίει με λυγμούς. Νομίζω ότι πρόκειται να συμβεί ένα ακόμα Άστερ. Και πραγματικά πρέπει να κάνω κάτι, να κάνω κάτι για να το σταματήσω, αλλά.

Φτάνει στα ρουθούνια μου η μυρωδιά του γαμπρού.

Όλα υποχωρούν.

Καλό αίμα, ψιθυρίζει παράλογα ο ρομβοειδής εγκέφαλός μου. *Έχει πολύ καλό αίμα*.

Παίρνει μερικές γρήγορες ανάσες, γεμίζοντας τα πνευμόνια του, και με τραβάει πάνω του. Το χέρι του ανεβαίνει από το μπράτσο μου στη λακκούβα του λαιμού μου και πιέζει ένα από τα σημάδια μου. Ένας βραχνός ήχος βγαίνει από κάπου βαθιά μέσα στο στήθος του, κάνοντας τα γόνατά μου να λυγίσουν. Μετά ανοίγει το στόμα του και ξέρω ότι θα με κάνει κομμάτια, θα με κατασπαράξει, θα με καταβροχθίσει...

«Εσύ», λέει και η φωνή του ακούγεται βραχνή και τόσο σιγανή που μετά βίας την ακούω. «Πώς στο διάολο μυρίζεις έτσι;»

Δέκα λεπτά αργότερα περνάει ένα δαχτυλίδι στο δάχτυλό μου και ορκιζόμαστε να αγαπάμε ο ένας τον άλλον μέχρι να πεθάνουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η καταιγίδα μάνεται τρεις ημέρες, όταν επιστρέφει επιτέλους από μια συνάντηση με τον ηγέτη της Μεγάλης Στροφής. Δύο από τους βοηθούς του είναι ήδη μέσα στο σπίτι του και τον περιμένουν με μια επιφυλακτική έκφραση στα πρόσωπά τους.

«Η γυναίκα Βρικόλακας – έκανε πίσω».

Σκουπίζει το πρόσωπό του γρυλίζοντας. Έξυπνο εκ μέρους της, σκέφτεται.

«Αλλά βρήκαν αντικαταστάτρια», προσθέτει ο Καλ, γλιτώνοντας έναν φάκελο πάνω στον πάγκο. «Εδώ μέσα είναι όλα. Θέλουν να ξέρουν αν την εγκρίνεις».

«Προχωράμε σύμφωνα με το σχέδιο».

Ο Καλ γελάει. Η Φλορ συνοφρυώνεται. «Δεν θέλεις να τη δεις...»

«Όχι. Αυτό δεν θα αλλάξει τίποτα».

Έτσι κι αλλιώς είναι όλοι ίδιοι.

Έξι εβδομάδες πριν από την τελετή

Εμφανίζεται μια Πέμπτη απόγευμα στη νεοφυή επιχείρηση που δουλεύω, όταν ο ήλιος έχει δύσει ήδη και ολόκληρη η εταιρεία σκέφτεται να προκαλέσει σοβαρές σωματικές βλάβες.

Σ' εμένα.

Δεν πιστεύω ότι μου αξίζει τόσο μίσος, αλλά το καταλαβαίνω. Και γι' αυτό δεν το κάνω θέμα όταν επιστρέφω στο γραφείο μου μετά από μια σύντομη συνάντηση με τον προϊστάμενό μου και παρατηρώ την κατάσταση του συρραπτικού μου. Δεν με πειράζει, ειλικρινά. Το ενενήντα τοις εκατό του χρόνου δουλεύω από το σπίτι και σπάνια εκτυπώνω έγγραφα. Ποιος νοιάζεται αν μου το πασάλειψαν με κουτσουλιές;

«Μην το παίρνεις προσωπικά». Ο Πιρς ακουμπάει στο διαχωριστικό ανάμεσα στα γραφεία μας. Το χαμόγελό του παραπέμπει λιγότερο σε *ανήσυχο φίλο* και περισσότερο σε *γλοιώδη πωλητή μεταχειρισμένων αυτοκινήτων* – ακόμα και το αίμα του μυρίζει γλίτσα.

«Δεν θα το κάνω». Η έγκριση των άλλων είναι ένα ισχυρό ναρκωτικό. Ευτυχώς για μένα δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να αναπτύξω κάποιον εθισμό. Αν υπάρχει κάτι στο οποίο είμαι καλή, είναι να εκλογικεύω την περιφρόνηση των γύρω μου προς το πρόσωπό μου. Έχω εκπαιδευτεί όπως ένα παιδί-θαύμα στο πιάνο: ακούραστα και από μικρή ηλικία.

«Μην ιδρώνει το αφτί σου».

«Δεν ιδρώνω». Κυριολεκτώ, δεν διαθέτω τους απαραίτητους αδένες.

«Και μην ακούς τον Γουόκερ. Δεν είπε αυτό που νομίζεις ότι είπε».

Είμαι αρκετά σίγουρη ότι φώναξε «μέγαιρα» και όχι «έγκαιρα» μέσα στην αίθουσα συνεδριάσεων, αλλά ποιος ξέρει;

«Είναι μέρος της δουλειάς. Κι εσύ θα θύμωνες, αν κάποιος έκανε μια δοκιμαστική εισβολή σε ένα τείχος προστασίας πάνω στο οποίο δούλευες για εβδομάδες και κατάφερνε να το παραβιάσει σε πόσο, σε μία ώρα;»

Ήταν περίπου το ένα τρίτο από αυτό, ακόμα και αν

υπολογίσουμε το διάλειμμα που έκανα στα μισά, αφού συνειδητοποίησα πόσο γρήγορα προχωρούσα. Το πέρασα στο διαδίκτυο ψάχνοντας να αγοράσω ένα καινούριο καλάθι για τα άπλυτα, αφού η αναθεματισμένη γάτα της Σερίνα κοιμάται στο παλιό μου κάθε φορά που βάζω πλυντήριο. Της έστειλα μια φωτογραφία της απόδειξης, με το μήνυμα *Εσύ και η γάτα σου μου χρωστάτε δεκαέξι δολάρια*. Μετά περίμενα την απάντηση, όπως κάνω πάντα.

Όπως ήταν αναμενόμενο, δεν ήρθε.

«Θα τους περάσει», συνεχίζει. «Και δεν φέρνεις ποτέ μεσημεριανό, έτσι δεν χρειάζεται να ανησυχείς ότι κάποιος θα φτύσει στο τάπερ σου». Ξεσπάει σε γέλια. Γυρίζω προς την οθόνη του υπολογιστή μου, ελπίζοντας ότι θα ηρεμήσει. Όμως έκανα λάθος. «Και για να είμαι ειλικρινής, μάλλον φταις εσύ γι' αυτό. Αν προσπαθούσες να κοινωνικοποιηθείς περισσότερο... Προσωπικά, καταλαβαίνω τη μοναχική, μυστηριώδη, ήσυχη πλευρά σου. Αλλά κάποιος σε θεωρούν απόμακρη, πιστεύουν ότι νομίζεις πως είσαι καλύτερη από εμάς. Αν έκανες μια προσπάθεια να...»

«Μίζερι».

Όταν ακούω το όνομά μου –το πραγματικό– για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, ενός απίστευτα βλακώδους δευτερολέπτου, νιώθω ανακούφιση που θα τελειώσει αυτή η συζήτηση. Τεντώνομαι για να δω τη γυναίκα που στέκεται στην άλλη πλευρά του διαχωριστικού. Το πρόσωπό της είναι αόριστα οικείο, το ίδιο και τα μαύρα μαλλιά της, αλλά μόνο όταν εστιάζω στον καρδιακό της παλμό καταφέρνω να την αναγνωρίσω. Είναι αργός, όπως μόνο οι παλμοί των Βρικολάκων μπορούν να είναι, και...

Λοιπόν.

Σκατά.

«Βάνια;»

«Δεν είναι εύκολο να σε βρει κάποιος», λέει με τη μελωδική, σιγανή φωνή της. Για μια στιγμή σκέφτομαι να χτυπήσω το κεφάλι μου στο πληκτρολόγιο. Αλλά συμβιβάζομαι με το να απαντήσω ήρεμα:

«Αυτό είναι σκόπιμο».

«Το φαντάστηκα».

Κάνω μασάζ στους κροτάφους μου. Τι μέρα! Τι αναθεματισμένη μέρα! «Και παρ' όλα αυτά με βρήκες».

«Και παρ' όλα αυτά σε βρήκα».

«Γεια σου». Το χαμόγελο του Πιρς γίνεται ακόμα πιο γλοιώδες καθώς γυρίζει να κοιτάξει τη Βάνια. Το βλέμμα του ξεκινά από τις ψηλοτάκουνες γόβες της, ακολουθεί τις ίσιες γραμμές του σκούρου παντελονιού της και σταματάει στο γεμάτο στήθος της. Δεν διαβάζω τις σκέψεις των άλλων, όμως σκέφτεται τόσο έντονα *Μεσήλικη-που-θα-ήθελα-να-πηδήξω*, που σχεδόν το ακούω. «Είσαι φίλη της Μίσι;»

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Από τότε που ήταν παιδί».

«Ω Θεέ μου. Πες μου, πώς ήταν η Μίσι μικρή;»

Η άκρη των χειλιών της Βάνιας συσπάται. «Ήταν... παράξενη και δύσκολη. Αλλά ήταν συχνά χρήσιμη».

«Περίμενε... Έχετε κάποια συγγένεια;»

«Όχι. Είμαι το δεξί χέρι του πατέρα της, επικεφαλής της φρουράς του», λέει κοιτάζοντάς με. «Και την έχουν καλέσει».

Ανακάθομαι στην καρέκλα μου.

«Πού;»

«Στη Φωλιά».

Αυτό δεν είναι σπάνιο – είναι πρωτοφανές. Αν εξαιρέσω τα σποραδικά τηλεφωνήματα και τις ακόμα πιο σποραδικές

συναντήσεις με τον Όουεν, έχω χρόνια να μιλήσω με κάποιον Βρικόλακα. Επειδή κανείς δεν με έχει προσεγγίσει.

Θα έπρεπε να πω στη Βάνια να πάει στο διάολο. Δεν είμαι πια ένα παιδί κολλημένο σε μια ανόητη αποστολή: το να επιστρέψω στον πατέρα μου με την προσδοκία ότι αυτός και οι δικοί μου δεν θα είναι εντελώς καθοίκια είναι μια άσκηση ματαιότητας, και το γνωρίζω καλά. Αλλά προφανώς αυτή η πρόχειρη εισαγωγή με έκανε να το ξεχάσω και ακούω τον εαυτό μου να ρωτάει: «Γιατί;».

«Θα πρέπει να έρθεις για να το μάθεις». Το χαμόγελο της Βάνια είναι συγκρατημένο. Στενεύω τα μάτια, λες και η απάντηση είναι τατουάζ στο πρόσωπό της. Εντωμεταξύ, ο Πιρς μας θυμίζει το ατυχές γεγονός της ύπαρξής του.

«Κυρίες μου. Δεξί χέρι; Την έχουν καλέσει;» Γελάει, δυνατά και εκνευριστικά. Θέλω να του ρίξω μία στο μέτωπο και να τον κάνω να πονέσει, αλλά αρχίζω να νιώθω κάποια ανησυχία γι' αυτόν τον ανόητο. «Σας αρέσουν τα παιχνίδια ρόλων ή...»

Επιτέλους το βουλώνει. Γιατί όταν η Βάνια γυρίζει προς το μέρος του, κανένα παιχνίδισμα του φωτός δεν μπορεί να κρύψει τη μοβ απόχρωση των ματιών της. Ούτε τους μακριούς, απόλυτα λευκούς κυνόδοντές της, που λάμπουν κάτω από τα ηλεκτρικά φώτα.

«Ε-εσείς...» Ο Πιρς μας κοιτάζει για αρκετά δευτερόλεπτα, μουρμουρίζοντας κάτι ασυνάρτητο.

Και τότε είναι που η Βάνια αποφασίζει να μου καταστρέψει τη ζωή και χτυπάει τα δόντια της προς το μέρος του.

Αναστενάζω, πιέζοντας τη ράχη της μύτης μου.

Ο Πιρς κάνει μια απότομη στροφή πάνω στις φτέρνες του και προσπερνάει τρέχοντας το γραφείο μου, πηδώντας πάνω από μια γλάστρα με μια μπενζαμίνη. «Βρικόλακας! Βρικόλακας

– υπάρχει ένας... Μας επιτίθεται ένας Βρικόλακας, κάποιος να καλέσει το Γραφείο, κάποιος να καλέσει...»

Η Βάνια βγάζει μια πλαστικοποιημένη κάρτα με το λογότυπο του Γραφείου Επικοινωνίας Ανθρώπων-Βρικόλακων, μια κάρτα που της παρέχει διπλωματική ασυλία στην επικράτεια των Ανθρώπων. Όμως δεν υπάρχει κανείς να την κοιτάξει: στην αίθουσα επικρατεί ένας μικρός πανικός, καθώς οι περισσότεροι συνάδελφοί μου ουρλιάζουν και βρίσκονται ήδη στα μισά της σκάλας κινδύνου. Οι Άνθρωποι ποδοπατούν ο ένας τον άλλον για να φτάσουν στην πλησιέστερη έξοδο. Βλέπω τον Γουόκερ να βγαίνει από την τουαλέτα, με μια λωρίδα χαρτί υγείας να κρέμεται από το σπορ παντελόνι του, και νιώθω τους ώμους μου να γέρνουν μπροστά.

«Μου άρεσε αυτή η δουλειά», λέω στη Βάνια, αρπάζω την κορμιζαρισμένη πολαρόντ μ' εμένα και τη Σερίνα και τη βάζω ηττημένη στην τσάντα μου. «Ήταν εύκολη. Πίστεψαν τη δικαιολογία μου για τη διαταραχή του κιρκάδιου ρυθμού και με άφηναν να έρχομαι τη νύχτα».

«Συγγνώμη», λέει. Χωρίς να το εννοεί. «Έλα μαζί μου».

Θα έπρεπε να της πω να πάει στο διάολο, και θα το κάνω. Εντωμεταξύ, ενδίδω στην περιέργειά μου και την ακολουθώ, και καθώς βγαίνω ισιώνω την καημένη την μενζαμίνη.

Η Φωλιά εξακολουθεί να είναι το ψηλότερο κτίριο στα βόρεια της πόλης και ίσως το πιο χαρακτηριστικό: μια κατακόκκινη εξέδρα που εκτείνεται υπόγεια για εκατοντάδες μέτρα και από πάνω ένας ουρανοξύστης με επιφάνειες από καθρέφτη που ζωντανεύει γύρω στο ηλιοβασίλεμα και αποκοιμείται ξανά τις πρώτες πρωινές ώρες.

Είχα φέρει μια φορά τη Σερίνα, όταν ζήτησε να δει πώς είναι η καρδιά της επικράτειας των Βρικόλακων. Κοίταζε με ανοιχτό το στόμα, εντυπωσιασμένη από τις κομψές γραμμές και τον υπερσύγχρονο σχεδιασμό. Περιέμενε να δει κηροπήγια, βαριές βελούδινες κουρτίνες για να κρατούν μακριά τον δολοφονικό ήλιο, και τα πτώματα των εχθρών μας κρεμασμένα από το ταβάνι, χωρίς ούτε μια σταγόνα αίμα στις φλέβες τους. Έργα τέχνης με νυχτερίδες, προς τιμήν των φτερωτών, χειρόπτερων προγόνων μας. Και φέρετρα.

«Είναι ωραίο. Απλώς νόμιζα ότι θα ήταν πιο... μέταλ;», είπε, χωρίς να την τρομάζει καθόλου η ιδέα ότι ήταν ο μοναδικός Άνθρωπος σε ένα ασανσέρ γεμάτο Βρικόλακες. Έχουν περάσει τόσα χρόνια, αλλά η ανάμνηση με κάνει ακόμη να χαμογελάω.

Ευέλικτοι χώροι, αυτοματοποιημένα συστήματα, ενσωματωμένα εργαλεία – αυτό είναι η Φωλιά. Δεν είναι μόνο το κόσμημα της επικράτειάς μας, είναι και το επίκεντρο της κοινότητάς μας. Ένα μέρος με μαγαζιά, γραφεία και υπηρεσίες, όπου μπορείς να βρεις εύκολα οτιδήποτε θα μπορούσε να χρειαστεί κάποιος από εμάς, από μη επείγουσα ιατρική περίθαλψη μέχρι άδειες χωροθέτησης και πέντε λίτρα ΑΒ θετικό. Και στους πιο πάνω ορόφους, οι κατασκευαστές άφησαν χώρο για μερικά ιδιωτικά διαμερίσματα, κάποια από τα οποία αγοράστηκαν από τις πιο ισχυρές οικογένειες της κοινωνίας μας.

Κυρίως από την οικογένειά μου.

«Ακολουθήσέ με», λέει η Βάνια. Οι πόρτες ανοίγουν και την ακολουθώ, συνοδευόμενη από δύο ένστολους φρουρούς του Συμβουλίου που σίγουρα δεν είναι εδώ για να με προστατέψουν. Είναι λίγο προσβλητικό το γεγονός ότι με αντιμετωπίζουν σαν εισβολέα στον τόπο όπου γεννήθηκα, ειδικά καθώς περπατάμε δίπλα από έναν τοίχο που είναι γεμάτος με πορτρέτα των

προγόνων μου. Διαφοροποιήθηκαν στο πέρασμα των αιώνων, από λάδια σε ακρυλικά, σε φωτογραφίες – πρώτα ασπρόμαυρες, μετά έγχρωμες και τέλος ψηφιακές. Αυτό που παρέμεινε το ίδιο είναι οι εκφράσεις: απόμακρες, αλαζονικές και αναμφίβολα δυστυχείς. Δεν είναι υγιές πράγμα η δύναμη.

Ο μόνος Λαρκ που αναγνωρίζω από προσωπική εμπειρία είναι αυτός που βρίσκεται πιο κοντά στο γραφείο του Πατέρα. Όταν γεννηθήκαμε εγώ και ο Όουεν, ο παππούς μου ήταν ήδη γέρος και λίγο παράφρων, και η πιο ζωντανή μου ανάμνηση από αυτόν είναι από εκείνη τη φορά που ξύπνησα στη μέση της νύχτας και τον βρήκα στο δωμάτιό μου, να με δείχνει με τρεμάμενα χέρια και να φωνάζει στη Γλώσσα ότι με περίμενε ένας φριχτός θάνατος.

Για να είμαστε δίκαιοι, δεν είχε άδικο.

«Εδώ μέσα», λέει η Βάνια χτυπώντας απαλά την πόρτα. «Ο σύμβουλος σε περιμένει».

Παρατηρώ το πρόσωπό της. Οι Βρικόλακες δεν είναι αθάνατοι – γερνάμε όπως όλα τα άλλα είδη, αλλά εκείνη μοιάζει σαν να μην έχει γεράσει ούτε μια μέρα από τότε που με συνόδευσε στην τελετή ανταλλαγής Εγγυήσεων, δεκαεπτά χρόνια πριν.

«Χρειάζεσαι κάτι;»

«Όχι». Γυρίζω και πιάνω το πόμολο της πόρτας. Διστάζω. «Είναι άρρωστος;» Η Βάνια το βρίσκει αστείο. «Νομίζεις ότι θα σε καλούσε εδώ γι' αυτό;»

Ανασηκώνω τους ώμους μου. Δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν άλλο λόγο για τον οποίο θα ήθελε να με δει.

«Για ποιο λόγο; Για να τον συμπονέσεις; Ή για να βρει παρηγοριά στην αγάπη της κόρης του; Ζεις με τους Ανθρώπους εδώ και πάρα πολύ καιρό».

«Σκέφτηκα ότι ίσως χρειάζεται ένα νεφρό ή κάτι τέτοιο».

«Είμαστε Βρικόλακες, Μίζερι. Ενεργούμε μόνο προς όφελος των πολλών».

Φεύγει πριν προλάβω να γουρλώσω τα μάτια μου ή να της σερβίρω το «άντε γαμήσου» που ήθελα. Αναστενάζω, ρίχνω μια ματιά στους φρουρούς με τα πέτρινα πρόσωπα που άφησε μαζί μου και μετά μπαίνω στο γραφείο του πατέρα μου.

Τα πρώτα πράγματα που παρατηρώ είναι οι δύο τοίχοι με τα παράθυρα, που είναι ακριβώς αυτό που θέλει ο Πατέρας. Όλοι οι Άνθρωποι με τους οποίους έχω μιλήσει υποθέτουν ότι οι Βρικόλακες μισούν το φως και απολαμβάνουν το σκοτάδι, αλλά κάνουν τεράστιο λάθος. Ο ήλιος μπορεί να είναι απαγορευμένος για εμάς, πάντα τοξικός και θανατηφόρος σε μεγάλες ποσότητες, αλλά ακριβώς γι' αυτό τον λαχταράμε τόσο έντονα. Τα παράθυρα είναι πολυτέλεια, γιατί πρέπει να είναι επεξεργασμένα με πανάκριβα υλικά που φιλτράρουν οτιδήποτε μπορεί να μας βλάψει. Και αυτά τα τεράστια παράθυρα είναι το πιο κραυγαλέο σύμβολο κοινωνικής θέσης, μια απροκάλυπτη επίδειξη δύναμης και αμέτρητου πλούτου. Και πέρα από αυτά...

Το ποτάμι, που χωρίζει την πόλη σε Βορρά και Νότο – σε εμάς και αυτούς. Μόνο λίγες εκατοντάδες μέτρα χωρίζουν τη Φωλιά από την επικράτεια των Λυκανθρώπων, αλλά η όχθη του ποταμού είναι γεμάτη με παρατηρητήρια, σημεία ελέγχου και φυλάκια, που παρακολουθούνται αυστηρά όλο το εικοσιτετράωρο. Υπάρχει μία μόνο γέφυρα, αλλά η πρόσβαση σε αυτήν ελέγχεται στενά και προς τις δύο κατευθύνσεις, και απ' όσο γνωρίζω, έχει να τη διασχίσει όχημα πολλά χρόνια, από τότε που εγώ ήμουν ακόμη αγέννητη. Μετά από αυτό, υπάρχουν μερικές ζώνες ασφαλείας των Λυκανθρώπων και το βαθύ πράσινο ενός δάσους με βελανιδιές που εκτείνεται προς τον νότο για μίλια.

Πάντα πίστευα ότι ήταν έξυπνο εκ μέρους τους να μη

χτίσουν οικισμούς δίπλα στα πιο αιματοβαμμένα νοτιοδυτικά σύνορα. Θυμάμαι ότι όταν ο Όουεν και εγώ ήμασταν παιδιά, ο Πατέρας μάς ρωτούσε γιατί το Αρχηγείο των Βρικολάκων είχε χτιστεί τόσο κοντά στους πιο θανάσιμους εχθρούς μας. «Για να μην ξεχνάμε», εξηγούσε. «Και να μην ξεχνούν».

Δεν ξέρω. Είκοσι χρόνια μετά, εξακολουθεί να μου φαίνεται αρρωστημένο.

«Μίζερι». Ο πατέρας σταματάει να αγγίζει την οθόνη αφής και σηκώνεται από το πολυτελές μαονένιο γραφείο του, αγέλαστος αλλά όχι ψυχρός. «Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω εδώ».

«Ήταν απρόσμενο». Ο χρόνος φέρθηκε καλά στον Χένρι Λαρκ. Παρατηρώ το ψηλό του κορμί, το τριγωνικό του πρόσωπο και τα μάτια του, που απέχουν πολύ μεταξύ τους, και θυμάμαι πόσο του μοιάζω. Τα ξανθά μαλλιά του έχουν γκριζάρει λιγάκι, αλλά εξακολουθούν να είναι τέλεια χτενισμένα προς τα πίσω. Ποτέ δεν τα έχω δει αλλιώς – η εμφάνισή του είναι πάντα άψογη. Τα μανίκια του λευκού του πουκαμίσου είναι μαζεμένα απόψε, αλλά το έχει κάνει πολύ σχολαστικά. Αν ο σκοπός είναι να με ξεγελάσει, ώστε να με κάνει να πιστέψω ότι πρόκειται για μια χαλαρή συνάντηση, απέτυχε.

Έτσι, όταν δείχνει τη δερμάτινη καρέκλα μπροστά από το γραφείο του και λέει «Κάθισε», αποφασίζω να ακουμπήσω την πλάτη μου στην πόρτα.

«Η Βάνια λέει ότι δεν πεθαίνεις». Στόχος μου είναι να φανώ αγενής, αλλά δυστυχώς νομίζω ότι ακούγομαι απλώς περίεργη.

«Ελπίζω να είσαι και εσύ καλά στην υγεία σου». Χαμογελάει ανεπαίσθητα. «Πώς ήταν τα τελευταία επτά χρόνια;»

Πίσω από το κεφάλι του υπάρχει ένα όμορφο βίντατζ ρολόι. Το παρακολουθώ και αφήνω να περάσουν οκτώ δευτερόλεπτα πριν πω: «Υπέροχα».

«Αλήθεια;» Με περιεργάζεται. «Καλύτερα να τους βγάλεις, Μίτζερι. Μπορεί να σε περάσουν για Άνθρωπο».

Αναφέρεται στους καφέ φακούς επαφής. Τους οποίους σκέφτηκα να βγάλω στο αυτοκίνητο, αλλά αποφάσισα να μην μπω στον κόπο. Το πρόβλημα είναι ότι υπάρχουν πολλά άλλα σημάδια που μαρτυρούν ότι έχω ζήσει ανάμεσα στους Άνθρώπους, τα περισσότερα από τα οποία δεν αναστρέφονται τόσο γρήγορα. Για παράδειγμα, είναι απίθανο να μην προσέξει τους κυνόδοντες που λιμάρω κάθε εβδομάδα. «Ήμουν στη δουλειά».

«Α, ναι. Η Βάνια ανέφερε ότι έχεις δουλειά. Κάτι με κομπιούτερ, φαντάζομαι».

«Κάτι τέτοιο».

Γνέφει. «Και πώς είναι η φίλη σου; Σώα και αβλαβής πάλι, ελπίζω».

Σφίγγομαι. «Πώς ξέρεις ότι...»

«Ω, Μίτζερι. Δεν μπορεί να πιστεύεις ότι δεν παρακολουθούσα την επικοινωνία σου με τον Όουεν, έτσι δεν είναι;»

Σφίγγω τις γροθιές μου πίσω από την πλάτη μου και σκέφτομαι σοβαρά να κοπανήσω την πόρτα πίσω μου και να επιστρέψω στο σπίτι. Αλλά σίγουρα υπάρχει κάποιος λόγος που με έφερε εδώ και πρέπει να τον μάθω. Οπότε βγάζω το τηλέφωνο από την τσέπη μου, κάθομαι απέναντι από τον Πατέρα, και το ακουμπάω πάνω στο γραφείο του με την οθόνη προς τα πάνω.

Ανοίγω το χρονόμετρο, το ρυθμίζω για ακριβώς δέκα λεπτά και το γυρίζω προς το μέρος του. Στη συνέχεια, γέρνω πίσω στην καρέκλα. «Γιατί είμαι εδώ;»

«Έχω χρόνια να δω τη μοναχοκόρη μου». Σφίγγει τα χείλη του. «Δεν είναι αρκετά καλός λόγος;»

«Απομένουν εννέα λεπτά και σαράντα τρία δευτερόλεπτα».

«Μίζερι. Παιδί μου». Η Γλώσσα. «Γιατί είσαι θυμωμένη μαζί μου;»

Σηκώνω το φρύδι μου.

«Δεν θα έπρεπε να νιώθεις θυμό, αλλά υπερηφάνεια. Η σωστή επιλογή είναι αυτή που εξασφαλίζει την ευτυχία των πολλών. Και εσύ ήσουν το μέσο για αυτή την επιλογή».

Τον παρακολουθώ γαλήνια. Είμαι σίγουρη ότι όντως πιστεύει αυτές τις αηδίες. Ότι πιστεύει πως είναι καλός. «Εννέα λεπτά και είκοσι δύο δευτερόλεπτα».

Για λίγο δείχνει ειλικρινά λυπημένος. «Θα γίνει ένας γάμος», λέει μετά.

Τινάζω το κεφάλι μου προς τα πίσω. «Γάμος; Όπως... κάνουν οι Άνθρωποι;»

«Μια γαμήλια τελετή. Όπως συνήθιζαν να κάνουν οι Βρικόλακες».

«Ποιανού; Ο δικός σου; Σκοπεύεις...» Δεν μπαίνω στον κόπο να τελειώσω τη φράση μου – και μόνο η σκέψη είναι γελοία. Δεν καταργήθηκαν μόνο οι γάμοι εκατοντάδες χρόνια πριν, αλλά και η όλη ιδέα των μακροχρόνιων σχέσεων. Όπως φάνηκε, όταν το είδος σου αποτυγχάνει στην απόκτηση απογόνων, οι σεξουαλικές περιπλανήσεις ενθαρρύνονται και η αναζήτηση αναπαραγωγικά συμβατών συντρόφων θεωρείται πιο σημαντική από τον ρομαντισμό. Έτσι και αλλιώς δεν νομίζω ότι οι Βρικόλακες ήταν ποτέ ιδιαίτερα ρομαντικοί. «Ποιανού;»

Ο Πατέρας αναστενάζει. «Δεν έχει αποφασιστεί ακόμη».

Δεν μου αρέσει αυτό, τίποτα απ' όλα αυτά, αλλά ακόμα δεν είμαι σίγουρη γιατί. Κάτι με γαργαλάει στο αφτί, μου ψιθυρίζει ότι πρέπει να φύγω τώρα, αλλά καθώς πάω να σηκωθώ, ο Πατέρας λέει: «Αφού επέλεξες να ζήσεις ανάμεσα στους Άνθρώπους, μάλλον παρακολουθείς τα νέα τους».

«Κάποια», λέω ψέματα. Θα μπορούσαμε να είμαστε σε πόλεμο με την Ευρασία και στα πρόθυρα της κλωνοποίησης μονόκερων, και να μην έχω ιδέα. Ήμουν απασχολημένη. Έψαχνα. Παντού – είχα φάει τον κόσμο. «Γιατί;»

«Οι Άνθρωποι είχαν εκλογές πρόσφατα».

Δεν είχα ιδέα, αλλά γνώφω. «Αναρωτιέμαι πώς να είναι αυτό». Μια μορφή ηγεσίας διαφορετική από ένα απρόσιτο συμβούλιο, τα μέλη του οποίου προέρχονται από μια χούφτα οικογένειες και η εξουσία των οποίων περνά από γενιά σε γενιά σαν φθαρμένο σερβίτσιο από πορσελάνη.

«Όχι ιδανικό, αφού δεν επανεξελέγη ο Άρθουρ Ντάβενπορτ».

«Ο Κυβερνήτης Ντάβενπορτ;» Η πόλη είναι μοιρασμένη ανάμεσα στην τοπική αγέλη των Λυκανθρώπων και τους Βρικόλακες, αλλά τα υπόλοιπα νοτιοδυτικά εδάφη είναι σχεδόν αποκλειστικά επικράτεια των Ανθρώπων. Και τις τελευταίες δεκαετίες, επέλεξαν τον Άρθουρ Ντάβενπορτ για να τους εκπροσωπεί – με ελάχιστες διαφωνίες, απ' όσο θυμάμαι. Αυτόν τον κόπανο. «Ποιος είναι ο καινούριος;»

«Μια γυναίκα. Η Μάντι Γκαρσία είναι η εκλεγμένη κυβερνήτρια, και η θητεία της θα ξεκινήσει σε λίγους μήνες».

«Και η άποψή σου γι' αυτήν...;» Δεν μπορεί να μην έχει. Η συννεργασία του Πατέρα με τον Κυβερνήτη Ντάβενπορτ είναι η κινητήρια δύναμη πίσω από τη φιλική σχέση μεταξύ των λαών μας.

Καλά. Το *φιλική* ίσως είναι υπερβολή. Ο μέσος Άνθρωπος εξακολουθεί να πιστεύει ότι λαχταράμε να ρουφήξουμε τα γελάδια τους και να θολώσουμε το μυαλό των αγαπημένων τους, ενώ ο μέσος Βρικόλακας εξακολουθεί να πιστεύει ότι οι Άνθρωποι είναι πονηροί αλλά ανίκανοι, και ότι το βασικό ταλέντο τους είναι να τεκνοποιούν και να γεμίζουν το σύμπαν με περισσότερους Ανθρώπους. Δεν συγχρωτιζόμαστε, με εξαίρεση

κάποιες πολύ περιορισμένες, και εντελώς στημένες διπλωματικές εκδηλώσεις. Αλλά εδώ και αρκετό καιρό δεν δολοφονούμε εν ψυχρώ ο ένας τον άλλον, και έχουμε συμμαχήσει ενάντια στους Λυκανθρώπους. Είναι μια νίκη, σωστά;

«Δεν έχω γνώμη», μου λέει ανέκφραστος. «Ούτε θα έχω την ευκαιρία να σχηματίσω σύντομα, αφού η κυρία Γκαρσία αρνήθηκε κάθε πρότασή μου να συναντηθούμε».

«Αχ». Η κυρία Γκαρσία πρέπει να είναι σοφότερη από μένα.

«Ωστόσο, έχω καθήκον να φροντίσω για την ασφάλεια του λαού μου. Και μόλις φύγει ο Κυβερνήτης Ντάβενπορτ, εκτός από την απειλή των Λυκανθρώπων που αντιμετωπίζουμε συνεχώς στα νότια σύνορα, μπορεί να υπάρξει απειλή και στα βόρεια. Από τους Ανθρώπους».

«Δεν νομίζω να θέλει φασαρίες, Πατέρα». Σκαλιζώ το βερνίκι των νυχιών μου. «Πιθανότατα θα αφήσει την τρέχουσα συμμαχία ως έχει και θα μειώσει τις τελετουργικές αηδίες...»

«Η ομάδα της μας ενημέρωσε ότι μόλις αναλάβει τα καθήκοντά της, το Πρόγραμμα Αμοιβαίων Εγγυήσεων θα σταματήσει».

Παγώνω. Και μετά σηκώνω αργά το βλέμμα μου. «Τι;»

«Μας ζητήθηκε επίσημα να επιστρέψουμε την Εγγύηση των Ανθρώπων. Και θα στείλουν πίσω την κοπέλα που αυτή τη στιγμή υπηρετεί ως Εγγύηση των Βρικολάκων...»

«Το αγόρι», τον διορθώνω αυτόματα. Τα ακροδάχτυλά μου είναι μουδιασμένα. «Το άτομο που υπηρετεί ως Εγγύηση είναι αγόρι». Το έχω συναντήσει μία φορά. Είχε σκούρα μαλλιά, ένα μόνιμο συνοφρύωμα και είπε «Όχι, ευχαριστώ» όταν το ρώτησα αν χρειαζόταν βοήθεια για να κουβαλήσει μια στοίβα βιβλία. Τώρα βέβαια μπορεί να έχει φτάσει στο ύψος μου.

«Ό,τι κι αν είναι, η επιστροφή θα γίνει την επόμενη εβδομάδα.

Οι Άνθρωποι αποφάσισαν να μην περιμένουν να αναλάβει καθήκοντα η Μάντι Γκαρσία».

«Δεν καταλαβαίνω...» Καταπίνω. Ανασυγκροτούμαι. «Είναι για καλό. Ήταν μια ανόητη πρακτική».

«Διασφάλιζε την ειρήνη μεταξύ των Βρικόλακων και των Ανθρώπων για περισσότερα από εκατό χρόνια».

«Μου φαίνεται κάπως βάνουση», αντιτεινώ ήρεμα. «Να ζητάς από ένα οκτάχρονο παιδί να εγκατασταθεί ολομόναχο σε εχθρικό έδαφος για να παίξει τον ρόλο του ομήρου».

«“Ομηρος” είναι μια πολύ σκληρή και απλοϊκή λέξη».

«Κρατάτε ένα ανθρώπινο παιδί ως Εγγύηση για δέκα χρόνια, έχοντας αμοιβαία αποδεχτεί ότι αν οι Άνθρωποι παραβιάσουν τους όρους της συμμαχίας μας, οι Βρικόλακες θα το δολοφονήσουν αμέσως. Και αυτό είναι σκληρό και αφελές».

Με κοιτάζει μισοκλείνοντας τα μάτια. «Δεν είναι μονομερές». Η φωνή του γίνεται πιο σκληρή. «Οι Άνθρωποι κρατούν ένα παιδί Βρικόλακα για τον ίδιο λόγο...»

«Το ξέρω, Πατέρα». Σκύβω προς τα εμπρός. «Σε περίπτωση που το ξέχασες, εγώ ήμουν η προηγούμενη Εγγύηση από την πλευρά των Βρικόλακων».

Δεν θα το θεωρούσα απίθανο – αλλά όχι. Μπορεί να μη θυμάται πως είχα προσπαθήσει να του πιάσω το χέρι, καθώς το θωρακισμένο αυτοκίνητό μας κατευθυνόταν βόρεια, ή ότι θέλησα να κρυφτώ πίσω από τον μηρό της Βάνια όταν είδα για πρώτη φορά τα παράξενα χρώματα στα μάτια των Ανθρώπων. Ίσως να μην ξέρει πώς ένιωθα καθώς μεγάλωνα γνωρίζοντας ότι αν η εκχειρία ανάμεσα σε εμάς και τους Ανθρώπους κατέρρεε, τα ίδια άτομα που με φρόντιζαν και μου είχαν μάθει να κάνω ποδήλατο θα έμπαιναν στο δωμάτιό μου και θα μου έχωναν ένα μαχαίρι στην καρδιά. Ίσως να μην πολυσκέφτεται το γεγονός

ότι έστειλε την κόρη του να ζήσει δέκα χρόνια ως ενδέκατη Εγγύηση, φυλακισμένη ανάμεσα σε Ανθρώπους που μισούσαν το είδος της.

Αλλά θυμάται. Γιατί η πιο σημαντική προϋπόθεση της πρακτικής των Εγγυήσεων είναι ότι πρέπει να είναι στενά συνδεδεμένες με την εξουσία. Με αυτούς που παίρνουν τις αποφάσεις για την ειρήνη ή τον πόλεμο. Και το γεγονός ότι η Μάντι Γκαρσία δεν θέλει να θυσιάσει ένα μέλος της οικογένειάς της στο όνομα της δημόσιας ασφάλειας με κάνει να τη σέβομαι περισσότερο. Το αγόρι που με διαδέχτηκε όταν έγινα δεκαοκτώ είναι ο εγγονός της συμβούλου Ίγουινγκ. Και όταν υπηρετούσα ως Εγγύηση, το ανθρώπινο παιδί ήταν εγγονός του Κυβερνήτη Ντάβενπορτ. Αναρωτιόμουν αν αισθανόταν όπως εγώ – πότε θυμωμένο, πότε παραιτημένο. Κυρίως αναλώσιμο. Θα ήθελα πολύ να μάθω αν, τώρα που πέρασαν τα χρόνια, τα πάει καλύτερα με την οικογένειά του απ' ό,τι εγώ με τη δική μου.

«Θυμάσαι την Αλεξάντρα Μπόντεν;» Ο τόνος του πατέρα έχει γίνει πάλι χαλαρός. «Γεννηθήκατε την ίδια χρονιά».

Κάθομαι πίσω στην καρέκλα μου, χωρίς να εκπλαγώ από την απότομη αλλαγή θέματος. «Μια κοκκινομάλλα;»

Γνέφει. «Πριν από μια εβδομάδα περίπου, ο μικρός της αδελφός, ο Άμπελ, έκλεισε τα δεκαπέντε. Εκείνο το βράδυ, αυτός και τρεις φίλοι του έκαναν πάρτι και βρέθηκαν κοντά στο ποτάμι. Ωθούμενοι από τα νιάτα και την ανοησία τους, προκάλεσαν ο ένας τον άλλον να το διασχίσουν κολυμπώντας, να αγγίξουν την όχθη στην πλευρά των Λυκανθρώπων και μετά να γυρίσουν πίσω. Μια επίδειξη γενναιότητας».

Μπορεί να μη με ενδιαφέρει ιδιαίτερα η τύχη του κακομαθημένου αδελφού της Αλεξάντρα Μπόντεν, όμως το σώμα μου παγώνει. Όλα τα παιδιά των Βρικολάκων γνωρίζουν τον

κίνδυνο των νότιων συνόρων. Μαθαίνουμε πού τελειώνει η δική μας επικράτεια και πού αρχίζει η επικράτεια των Λυκανθρώπων πριν καν μιλήσουμε. Και όλοι ξέρουμε ότι δεν πρέπει να ενοχλούμε με κανένα τρόπο τους Λυκανθρώπους.

Εκτός από αυτούς τους τέσσερις ηλίθιους, προφανώς.

«Είναι νεκροί», μουρμουρίζω.

Τα χείλη του πατέρα σφίγγονται σε κάτι που μοιάζει πολύ λίγο με συμπόνια και πάρα πολύ με ενόχληση. «Κατά την ειλικρινή μου γνώμη έπαθαν ό,τι τους άξιζε. Φυσικά, όταν τα αγόρια δεν βρέθηκαν, υποθέσαμε τα χειρότερα. Ο Άνσελ Μπόντεν, ο πατέρας του αγοριού, έχει ισχυρούς δεσμούς με διάφορες οικογένειες του Συμβουλίου και υπέβαλε αίτηση για αντίποινα. Υποστήριξε ότι η εξαφάνισή τους το δικαιολογούσε. Του υπενθύμισαν ότι το καλό του λαού μας είναι πιο σημαντικό από το καλό του ενός – η βασική αρχή πάνω στην οποία στηρίζεται η κοινωνία των Βρικολάκων. Τα ποσοστά γεννήσεων είναι πιο χαμηλά από ποτέ και απειλούμαστε με εξαφάνιση. Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για να πυροδοτήσουμε συγκρούσεις. Και όμως, σε μια ντροπιαστική επίδειξη αδυναμίας, συνέχισε να ικετεύει».

«Αηδιαστικό. Πώς τολμάει να θρηνεί για τον γιο του!»

Ο Πατέρας μού ρίχνει ένα καυστικό βλέμμα. «Λόγω της σχέσης του με το Συμβούλιο, παραλίγο να περάσει το δικό του. Μόλις την περασμένη εβδομάδα, ενώ εσύ ήσουν απασχολημένη να προσποιείσαι τον Άνθρωπο, βρεθήκαμε πιο κοντά σε έναν πόλεμο μεταξύ των ειδών από ό,τι εδώ και έναν αιώνα. Και τότε, δύο μέρες μετά το ανόητο κόλπο τους...» Ο Πατέρας σηκώνεται όρθιος. Περπατά γύρω από το γραφείο και ακουμπάει πάνω του, δείχνοντας πολύ χαλαρός. «Τα αγόρια επανεμφανίστηκαν. Αρτιμελή».

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου, μια συνήθεια που απέκτησα προσποιούμενη τον Άνθρωπο. «Τα πτώματά τους;»